

Arrest

nr. 176 046 van 10 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat de verzoekster op 21 januari 2016 in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 1 maart 2016 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1. b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Duitsland met toepassing van artikel 25.2 van diezelfde verordening de

verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'. De Duitse autoriteiten worden hiervan op 14 april 2016 op de hoogte gesteld.

Op 20 april 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog uitdrukkelijk in met de terugname op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

Op 28 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Duitse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich binnen de tien dagen naar Duitsland te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", die op 28 april 2016 aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : B.

voornaam : S.

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.01.2016, samen met haar 5 minderjarige kinderen, asiel in België. De betrokkene legde verschillende identiteits- of reisdocumenten voor: haar taskara, de taskara van haar kinderen, een bewijs van weduwschap en 4 verklaringen van omgekomen familieleden.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 09.01.2016 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Afghaanse nationaliteit, werd gehoord op 26.02.2016. Hoewel ze geen data inzake haar reisroute kon verschaffen, verklaarde ze dat ze Afghanistan ongeveer 1 maand voor haar asielaanvraag in België verliet om met de auto en te voet naar Iran te reizen en daar 2 nachten bij haar smokkelaar te verblijven. Ze gaf aan daarna met de auto en te voet naar Turkije te zijn gereisd om daar 5 nachten bij haar smokkelaar te verblijven. Ze verklaarde daarna met een klein bootje het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te zijn betreden om er 2 nachten in een opvangcentrum te verblijven. Ze gaf aan daarna via een aantal voor haar onbekende landen te zijn doorgereisd naar België. Uit het vingerafdrukkenonderzoek bleek dat 1 van die landen Duitsland was, aangezien de betrokkene er op 09.01.2016 een asielaanvraag indiende. In België diende de betrokkene op 21.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 01.03.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 21.04.2016 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat ze naar België kwam omdat het een goed land is, maar verder geen specifieke reden had. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor niet aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland. Ze gaf aan dat de behandeling er normaal was, maar verklaarde dat ze geen idee had dat dit Duitsland was. Ze verklaarde dat ze de namen van de landen niet meer weet.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland, maar gaf aan dat haar vingerafdrukken twee keer geregistreerd werden. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene verklaarde in België verblijvende familie te hebben. Ze gaf aan dat een jongere zus van haar, Bayat Nafisa genaamd, er legaal zou verblijven. De aanwezigheid van haar zus werd door de betrokkene evenwel niet aangehaald als argument tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande dat de behandeling normaal was, maar dat ze geen idee had dat dit in Duitsland was.

De Duitse instanties stemden op 21.04.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tót internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de

"Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

We wijzen er op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat zijzelf en haar kinderen gezond zijn en er dienaangaande niets op te merken valt. We wijzen er op ze tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat de behandeling van deze asielaanvraag aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51 /5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

(...)

Verzoeker is van oordeel dat de asielprocedure in Duitsland op dit moment te wensen overlaait. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de hieronder staande argumenten:

Asielprocedure en de opvang:

02.2016 - European Parliament Show source description

Germany

Report on reception conditions of female refugees and asylum seekers (numbers of asylum seekers; legal framework; asylum application procedure; services provided; shortcomings in reception centres) [ID 3 J9559]

are not necessarily obvious and therefore, Member States are obliged to pay particular attention during the asylum procedure to female asylum seekers in order to identify their possible vulnerability (Article 22); long asylum procedures are therefore particularly harmful as the recognition as vulnerable might take place very late; 36... seekers are male. The Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) is the institution in Germany responsible for dealing with asylum claims. The Asylum Procedure Act is the law which regulates most of the asylum procedure and the reception conditions. Germany provides a number of facilities in the reception centres. Asylum seekers are housed mainly in reception ... is insufficiently provided and the asylum procedure is very lengthy. Another problem is that children cannot always go to school. Furthermore, cases of sexual violence against women and children have been reported. In order to improve the situation, more women and children need to be better protected and should have access to specific facilities such as health-care

http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/536497/IPOL_STU%282016%29536497_EN.pdf

3.5. Current problems in German Reception Centres

Due to the arrival of large numbers of asylum seekers, the BAMF has experienced difficulties in keeping up with the registrations, and the reception centres have had difficulties accommodating the asylum seekers. Looking at the numbers, it can be shown that less than half of the asylum seekers who have arrived have been able to register their application for asylum. Some reception centres have serious problems due to the overcrowding. However, it should be noted that the situation differs per reception centre. The situation in some centres is good but in others it is below the normal reception Standard. The following problems have been found to exist in some of the reception centres.

3.5.2. Overcrowded reception centres Overcrowding is a serious problem in many reception centres in Germany. Emergency housing in tents and containers was, for example, provided. Due to the overcrowding, reception centres have not always had the facilities to place women and families in different Parts of the/separate buildings. 70 Due to the overcrowding there is also reduced living space and reduced access to sanitation facilities and diseases spread easily. 71 If there are facilities for cooking, there is often not enough space to prepare or store food. Some reception centres also do not have enough hot water for all the people present or there are temporary problems with electricity. 72 The reduced living space also creates a lack of privacy.

Overcrowding also leads to violence; disputes and fights have been reported and were based on conflicts over access to food, sanitary facilities and arguments about supposed theft. 73 These conflicts are also caused because of boredom. Discrimination more easily occurs unrecognized in the overcrowded initial reception centres. This makes it more difficult to protect people against the consequences of discrimination and women and LGBT persons can become easy targets for discrimination. The overcrowding also makes it difficult to provide specific services to vulnerable persons. For example, in the Rhineland Palatinate, there is only one reception centre for vulnerable persons and it only provides for women. 74 Furthermore, overcrowding reduces the speed with which a vulnerable person is recognised and postpones the help which can be provided to these persons

3.5.3. Access to health care in practice, asylum seekers face great difficulty to get access to health care. The EU Fundamental Rights Agency (FRA) gives the example of Berlin where, at the beginning of October 2015, women with advanced pregnancies, ill persons and children were left untreated because there was a lack of doctors and nurses who could provide medical

Education cannot always be provided to children in reception centres due to a lack of space in the centres. The children are also not always sent to local German schools, in addition, there is often only limited space for children to play in (or outside the) reception centres. For example, one woman reported that her daughter could only play outside next to the garbage dump which was not good for her daughters' health. 78 Furthermore

http://www.europarl.europa.eu/ReaData/etudes/STUD/2016/536497/IPOL_STU%282016%295364_97_EN.pdf

Verzoekers wensen te verwijzen naar de hieronder staande rapporten waaruit blijkt dat vluchtelingen gestigmatiseerd zijn in Duitsland:

01.10.2015 - Council of Europe - Commissioner for Human Rights Show source description Germany

Report on human rights situation based on visits conducted in April and May 2015 (legislation on protection of human rights: situation of immigrants, asylum seekers and refugees: fight against racism and intolerance) [ID 314733]

centres, attacks targeting these centres or incidents of violence against inhabitants. 2.1 ASYLUM PROCEDURES AN OVERVIEW OF THE GERMAN ASYLUM SYSTEM 2.1.1 81. The main text relating to asylum in Germany is the Asylum Procedure Act (Asylverfahrensgesetz). The Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, or BAMF), located in Nuremberg 1.6.3 1.7 Conclusions and recommendations 18 2 Human rights of immigrants, asylum seekers and refugees 20 2.1 Asylum procedures 20 An overview of the German asylum system 20 2.1.1 Safe countries of origin and prioritized asylum procedures 21 2.1.2 Dublin procedure

http://www.ecoi.net/file-Upload/1226_1447235185_commdh-2015-20-en.pdf

10.07.2015 - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Show source description

Germany

Report of the working group on arbitrary detention [ID 310568]

refugees, in a number of Länder. The only mandatory medical checks are those for tuberculosis. Systematic examinations to diagnose mental illnesses or traumatization upon arrival are not conducted. The "fast-track" procedure at German airports The legal basis for the "fast-track" procedure at German airports is paragraph 18 of the Asylum Procedure Act. According to a landmark decision by the German Germany should revise its Asylum Procedure Act to extend the one-week time limit to challenge an order for deportation and submit a legal remedy and to allow suspensive orders in case of transfers of asylum seekers to any State bound by the Dublin II Regulation. Deportation should not be permissible before a court decision is handed down. The legal provisions of the Asylum Procedure Act excluding ... , decision of 26 June 2014, case No. V ZB 31/14. For an English translation of the Asylum Procedure Act, see D HYPERLINK DDwww.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html. In 1996, decision of 14 May 1996 (case No. 2 BvR 1516/93), BVerfGE 94, 166). See most recent statistics available in the Federal Government's reply to a Parliamentary request on asylum statistics (2013, official

http://www.ecoi.net/file-upload/1930_1440663859a-hrc-30-36-add-1-ena.doc

Vijf gewonden bij branden in Duitse asielcentra

Bij branden in twee asielcentra in de Duitse deelstaten Baden-Wuerttemberg en Thüringen zijn vijf gewonden gevallen. De gewonden vielen allen in de zuidwestelijke stad Rottenburg: twee mensen werden bevangen door de rook, drie liepen gebroken ledematen op door uit het raam te springen. De brand in het uit containers bestaande gebouw is, aldus een plaatselijk functionaris, vermoedelijk binnen aangestoken

<http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2447629/2015/09/07/Vijf-gewonden-bij-branden-in-Duitse-asielcentra.dhtml>

Opmars extreem-rechts geweld in Duitsland: moord, brandstichting en vernietiging

Het Duitse stadje Heidenau was dit weekend gedurende twee opeenvolgende nachten het decor voor schermutselingen tussen extreem-rechtse militanten en de ordetroepen. Buiten-parlementair extreem-

rechts is sinds enige tijd aan een sterke opmars bezig in Duitsland. En geweld behoort tot het vast arsenaal van actiemiddelen.

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/08/24/opmars-extreem-rechts-oeweld-in-duitsland-moord-brandstichting-en-vernietiging>

Gewapende, stomdronken xenofoben dringen asielcentrum binnen. Anderen plassen op vluchtelingen in de metro

Twee stomdronken Duitsers, gewapend met messen, zijn gisteravond een asielzoekerscentrum binnengedrongen in de stad Parchim. Er vielen gelukkig geen gewonden. En in Berlijn op de metro hebben twee xenofoben geürineerd op een vrouw en twee kinderen terwijl ze dingen als "Wir sind das Herrenrasse" scandeerden en de Hitlergroet brachten.

<http://newsmonkey.be/article/53078>

Brandbommen naar Duits asielcentrum gegooid

<http://www.nu.nl/buitenland/3901259/brandbommen-duits-asielcentrum-gegoid.html>

Aantal aanslagen op Duitse asielcentra fors hoger

<http://www.spitsnieuws.nl/buitenland/2015/04/aantal-aanslagen-op-duitse-asielcentra-fors-hoger>

Verzoekers wensen de aandacht van uw Raad te vestigen op pagina 20 EN 68 van het hieronder staande rapport van AIDA:

Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and they have an asylum seeker's residence permit. In cases of applications, which have been rejected as inadmissible or manifestly unfounded, a deportation order may take effect regardless of legal remedy, unless a court grants an interim measure suspending such a deportation. However, if applicants are detained at this point, they do not have a legal status as asylum seekers, since the asylum seekers' residence permit (Aufenthaltsgestattung) ceases to be valid once a deportation order becomes enforceable.²⁰⁵

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germanv_thirdupdate_final.pdf

Appeal

Indicators: - Does the law provide for an appeal against the first instance decision in the regular procedure: Yes No o if yes, is the appeal judicial administrative o If yes, is it suspensive Yes²⁴ No (automatic against a regular decision, but not automatic against a rejection of a "manifestly unfounded" claim) - Average processing time for the appeal body to make a decision: 10.5 months (2012)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voetnoot 24 waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germanv_thirdupdate_final.pdf

Het is niet zeker op de asielaanvraag van verzoekers gegrond verklaard wordt. Als hen aanvraag ongegrond is dan hebben ze geen recht om een beroep in te dienen met de schorsende werking.

Terwijl dit in België wel het geval is.

Opvang:

100. There are currently 21 initial reception centres operating in Germany; 15 new ones are expected to be opened soon and 10 more are planned for 2016. The Commissioner has received some critical reports on overcrowded facilities, improvised shelter not meeting basic standards - asylum seekers

being sometimes provisionally accommodated in tents or gyms - and increasing challenges in finding new sites for reception centres.

103. Another issue of concern relates to the absence of minimum standards for reception of asylum seekers which would apply throughout Germany. As a result, the quality of accommodation and services available to asylum seekers varies widely, including within the same Land, where the management of facilities can be subcontracted to an NCO, a charity organisation or a private service provider. During his visit to the Land of Brandenburg, the Commissioner was informed that such standards were developed in this Land; he notes the intention of the Minister of interior to promote similar initiatives in other Lander.

Finally, the Commissioner's attention was drawn to cases of ill-treatment of asylum seekers by security staff employed at reception facilities, which came to light in 2014. In one case, a local journalist received a DVD allegedly showing guards abusing an asylum seeker in a reception centre located in the town of Burbach. In a picture published by a number of newspapers, a handcuffed asylum seeker lies on the floor while a guard stands over him pressing his boot into his neck.

The rise of racism and intolerance is particularly reflected in an upsurge of attacks against facilities for asylum seekers. Official data shows that there were 203 attacks against such facilities in 2014 (221 according to NGOs), of which 175 were motivated by right-wing extremism, compared to 58 the year before. 150 such attacks are reported for the first half of 2015. The Commissioner notes that regular demonstrations against a supposed "Islamisation" of Germany and Europe have gained support among different layers of the society and favored negative attitudes toward immigrants. At the same time, there has also been a noticeable civil society mobilization with many counter-demonstrations across the country in favour of a diverse German society.

169. The Commissioner is concerned at reports of racially motivated conduct by German law enforcement bodies, including allegations of acts of violence and insults. Shortly after the visit, two incidents involving the Federal Police in Hannover were uncovered: in 2014, officers had reportedly ill-treated two migrants who had been brought to the police station; one of them was dragged on the floor with his feet shackled while the other was notably forced to eat pork.

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859a-hrc-30-36-add-1-ena.doc

Een uitwijzing naar Duitsland zal neer komen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/svstem/files/Vluchtweb/documents/iurisprudentie/iurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_ludament.pdf

Verzoeker heeft schoolgaande kinderen. Na alles wat ze meegemaakt hebben, vonden ze een warm nest. De kinderen volgen op een intensieve wijze Franse les en een eventuele terugkeer is alles behalve in het belang van het kind.

Education cannot always be provided to children in reception centres due to a lack of space in the centres. The children are also not always sent to local German schools. In addition, there is often only limited space for children to play in (or outside the) reception centres. For example, one woman reported that her daughter could only play outside next to the garbage dump which was not good for her daughters' health. 78 Furthermore

http://www.europarl.europa.eu/ReaData/etudes/STUD/2016/536497/IPQL_STU9628201696295364_97_EN.odf

Dit betekent dat de kinderen van verzoeker geen onderwijs kunnen volgen. Het terugsturen van verzoeker met schoolgaande kinderen is in die zin in strijd met artikel 3 EVRM EN het kinderrechten verdrag.

Verzoekers hebben deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt.

Een eventuele uitwijzing naar Duitsland komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/eerlijke wijze te motiveren."

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending van artikel 3 EVRM

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

De verzoekende partij beperkt zich haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

De verzoekende partij citeert enige persberichten en (negatieve) internationale rapporten, waarmee had dienen rekening te worden gehouden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"We merken op dat de Duitse instanties op 28.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland

worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren." (eigen vetschrift)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Duitsland.

In haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat in Duitsland de asielprocedure op dit moment te wensen overlaat, waarna zij verwijst naar een aantal algemene verslagen of rapporten. Dienaangaande benadrukt verweerder echter dat het gefragmenteerd citeren van verslagen uiteraard niet dienstig is om aan te tonen dat het Duitse asielsysteem geen voldoende waarborgen zou kunnen bieden voor de opvang van asielzoekers.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar recente rapporten, werd vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op het feit dat de Duitse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening uitdrukkelijk aanvaardden, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar verslagen en/of rapporten dewelke de situatie beschrijven voor vluchtelingen die Duitsland voor de eerste maal binnenkomen om er asiel aan te vragen.

Verweerder stelt in dit kader vast dat het rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst gewag maakt van onder meer volgende overwegingen "difficulties in keeping up with the registrations (...) Looking at the numbers, it can be shown that less than half of the asylumseekers who have arrived have been able to register their application for asylum", dewelke echter ontegensprekelijk geen betrekking hebben op Dublin-terugkeerders.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar asielaanvraag in Duitsland reeds geregistreerd werd en dat de Duitse asielinstanties inmiddels ook uitdrukkelijk hebben aanvaard om deze asielaanvraag verder te behandelen. De verzoekende partij gaat hieraan volkomen ten onrechte voorbij in haar inleidend verzoekschrift.

Zelfs indien uit de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen blijkt dat het Duitse asielsysteem bepaalde tekortkomingen vertoont, dient te worden benadrukt dat zulks op zich niet volstaat om te besluiten dat de verzoekende partij niet aan Duitsland zou kunnen overgedragen worden. Verweerder beklemtoont in dit kader dat de tekortkomingen van die aard moeten zijn, dat ernstig gevreesd moet worden voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zie ook:

"De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij." (R.v.V nr. 170 354 van 21 juni 2016)

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdteel een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Duitsland, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar meest recente verblijf in Duitsland het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op opvang. Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij

opgaf om niet terug te moeten keren naar Duitsland, te maken had met het feit dat België een goed land is.

De verzoekende partij verklaarde voorts uitdrukkelijk dat zij geen specifieke reden had om zich te verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Integendeel gaf zij te kennen dat de behandeling in Duitsland normaal was.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf bij haar laatste overdracht slecht zou zijn behandeld in Duitsland.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Duitsland geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Duitsland haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Verweerder wijst daarbij nog op volgende gelijklopende rechtspraak van uw Raad:

"Betreffende de mening van de verzoekende partij dat in Duitsland, in strijd met artikel 3 van het EVRM en Richtlijn 2003/9/EG, geen adequate opvang zal worden geboden en haar verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012, Cimade (C-179/II) en het citeren uit een rapport van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens 'Following his Visit tot Germany on 24th april and from 4 to 8 may 2015' van 1 oktober 2015, wijst de Raad erop dat het niet is omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van aanvallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra of door de politie, dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een operationele uitdaging van jewelste vormt, maar uit de door de verzoekende partij geciteerde passage nr. 100 en uit het AIDA-rapport (pagina 52, 53), dat gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de Duitse autoriteiten inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen. Uit het rapport blijkt dat problemen van opvang, waaronder overbevolking in centra's, opgelost wordt op verschillende manieren en in laatste instantie door 'emergency shelters'. Uit het AIDA-rapport (pagina 53) blijkt dat deze bestaan uit gymzalen, containers, opslagplaatsen of kantoorgebouwen en tenten en dat er een bezorgdheid is dat de tenten niet geschikt zijn voor de wintermaanden. Uit het AIDA-rapport kan ook afgeleid worden dat de Duitse autoriteiten deze opvang beschouwen als tijdelijk totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra en dat er een bezorgdheid is dat deze opvangcentra niet klaar zullen zijn voor de wintermaanden alsook dat de tijdelijke oplossingen permanente faciliteiten zullen worden. Uit het door de verzoekende partij vernoemde rapport, noch uit het AIDA-rapport blijkt dat er actueel systematische gebreken zijn in de opvang van asielzoekers in Duitsland.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan prima facie niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA

rapport up-to-date tot 16 november 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.”

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Verzoekende partij verwijst nog naar een algemeen verslag en een aantal krantenartikels, ten einde aan te tonen dat vluchtelingen in Duitsland gestigmatiseerd zijn. Verweerder benadrukt in dit kader echter dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat de geïsoleerde feiten van geweld jegens asielzoekers ook in haar hoofde een risico zouden inhouden op een schending van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij maakt allerm minst aannemelijk dat de Duitse autoriteiten niet de nodige bescherming zouden bieden tegen bijvoorbeeld sporadisch extreemrechts geweld.

Verweerder merkt op dat, indien de door de verzoekende partij aangehaalde individuele feiten zouden volstaan om te besluiten dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure niet zouden respecteren, geen enkele Europese Lidstaat nog in aanmerking zou kunnen komen voor een overdracht in het licht van de Dublin III-verordening, vermits elke Lidstaat geconfronteerd wordt met problemen en uitdagingen in de huidige asielcrisis.

Zie ook:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, “vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C- 411/1-0 en C-493/10, punten 84 en 85).” (R.v.V nr. 170 354 van 21 juni 2016)

Tot slot merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij de mogelijke problemen, dewelke worden aangehaald in de door haar geciteerde verslagen, geheel ten onrechte omschrijft als vaststaande tekortkomingen in de Duitse asielprocedure. Terwijl de verzoekende partij al helemaal in gebreke blijft om aan te tonen dat de door haar aangehaalde verslagen tevens betrekking zouden hebben op de situatie van Dublin-terugkeerders.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Daar waar verzoekende partij zich beroept op zijn verwantschap met zijn in België verblijvende meerderjarige broers, wordt door verzoeker geen wetsbepaling aangehaald, noch is een wetsbepaling voorhanden die zou geschonden zijn doordat geoordeeld werd dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de (derde) asielaanvraag van verzoeker.”

2.3. Beoordeling

2.3.1. De verzoekster voert een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.1.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing moet zodoende duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. Aan deze wettelijke vereiste is *in casu* voldaan. Er wordt in de bestreden akte immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1.b) van de Dublin III-Verordening aangegeven dat Duitsland de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden akte bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de

behandeling van de asielaanvraag. De gemachtigde gaat enerzijds in op de elementen die de verzoekster in haar Dublinverhoor heeft aangehaald waarin ze niet verklaarde een bezwaar te hebben tegen de overdracht naar Duitsland en waarin zij verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Vervolgens gaat de gemachtigde ook in op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat een lidstaat niet kan overgaan tot de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening indien deze lidstaat niet onkundig kan zijn van het feit dat er fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de ontvangende lidstaat die aannemelijk maken dat de asielzoeker door de overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Vervolgens concludeert de gemachtigde op grond van het AIDA-rapport van november 2015 dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure - zoals die zijn neergelegd in de Europese richtlijnen - niet zouden respecteren en dat er evenmin aanwijzingen zijn dat de verzoekster en haar kinderen in Duitsland niet de aan de hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming verbonden zorgen en bijstand zouden kunnen krijgen. Aldus bevat de bestreden akte de determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 ligt dan ook niet voor.

2.3.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds *in concreto* beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert, bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoekster ingediend verzoek om internationale bescherming en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van dit verzoek niet de Belgische maar de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Zodoende dient te worden onderzocht of de bestreden akte, die inhoudt dat de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen worden overgedragen aan Duitsland in het kader van de criteria van de Dublin III-verordening, draagkrachtig is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2. De verzoekster benadrukt dat zij schoolgaande kinderen heeft, die reeds heel wat hebben meegemaakt. Een overdracht naar Duitsland is volgens de verzoekster alles behalve in het belang van haar kinderen. Zij verwijst hierbij naar een rapport gepubliceerd op de website www.europarl.europa.eu waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat kinderen in de Duitse opvangcentra niet steeds onderwijs krijgen omwille van plaatsgebrek in deze centra en dat zij ook niet steeds naar de lokale scholen worden

gestuurd en waarin tevens wordt gemeld dat er in de opvangcentra vaak geen plaats is voor kinderen om er te spelen. De verzoekster verwijst tevens naar een passage uit diezelfde publicatie waaruit blijkt dat er gevallen zijn gemeld van seksueel geweld ten overstaan van vrouwen en kinderen in opvangcentra. Zij benadrukt verder de passages uit deze publicatie die handelen over een ernstig probleem van overbevolking in vele Duitse opvangcentra, hetgeen onder meer tot gevolg heeft dat vrouwen en kinderen niet steeds konden worden ondergebracht in een afgescheiden onderkomen en hetgeen in het algemeen leidt tot een beperkte leefruimte en een beperkte toegang tot sanitaire voorzieningen. Daarnaast wordt in de door de verzoekster geciteerde passages tevens vermeld dat de overbevolking het in de praktijk moeilijk maakt om specifieke voorzieningen te treffen ten aanzien van kwetsbare personen. De verzoekster besluit dat de gemachtigde hieromtrent niet deftig heeft gemotiveerd.

Uit verzoeksters betoog komt zodoende naar voor dat, gelet op haar specifiek profiel van alleenstaande vrouw met vijf minderjarige schoolgaande kinderen, de motivering niet afdoende is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. Zoals voormeld, bekrachtigt artikel 3 van het EVRM één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden voorliggen die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van de Dublinoverdracht op te schorten indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

2.3.4. Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan ernst of hardheid ('severity') bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals onder meer de leeftijd van de betrokkenen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 249).

In dit kader benadrukt het EHRM dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119). Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging ('decisive factor') en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99).

2.3.5. Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich er in het kader van de Europese Unie positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid moeten, volgens het Hof, de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. In zulk geval, zouden de opvangomstandigheden het minimumniveau van ernst ('severity') bereiken dat leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119).

2.3.6. *In casu* dient dan ook te worden geverifieerd of de gemachtigde de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden in Duitsland voor asielzoekers heeft onderzocht in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, met name haar individuele omstandigheden en in het bijzonder haar positie als alleenstaande vrouw (weduwe) met vijf minderjarige kinderen van respectievelijk zestien, vijftien, tien, acht en zes jaar oud. De Raad heeft hierbij bijzonder oog voor de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel.

In de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120). Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt de verschillende opvangsystemen in Italië aan (CARA-centra en het SPRAR-netwerk) en komt tot de bevinding dat de Italiaanse opvangstructuren niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115). In het kader van deze algemene problematiek van ontoereikende opvangcapaciteit, oordeelde het EHRM dat een aantal concrete waarborgen moet worden verkregen over de opvang van minderjarige asielzoekende kinderen, ongeacht of zij begeleid worden door hun ouders.

Het EHRM stelt concreet dat het aan de Zwitserse overheden toekomt om de nodige waarborgen van de Italiaanse overheden te verkrijgen dat bij aankomst in Italië, ten eerste, het betrokken gezin zal worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van de kinderen, en dat, ten tweede, de familie bijeen zal kunnen blijven. Hoewel de Italiaanse overheid te kennen geeft dat gezinnen met kinderen als een bijzonder kwetsbare categorie worden beschouwd en normaal worden opgevangen in het SPRAR-netwerk, met waarborgen van opvang, voedsel, gezondheidszorg e.a., stelt het Hof vast dat er geen verdere details worden gegeven over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekers zullen worden opgevangen.

In afwezigheid van specifieke en betrouwbare informatie met betrekking tot de specifieke opvangvoorziening, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin, meent het Hof dat de Zwitserse overheden niet over voldoende waarborgen beschikken dat de verzoekers, bij overdracht naar Italië, zullen worden opgevangen op een wijze aangepast aan de leeftijd van de kinderen. Een overdracht zonder eerst deze individuele waarborgen te hebben ontvangen van de Italiaanse overheden, zou een schending betreffen van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 120-122).

2.3.7. De Raad benadrukt dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekster naar een rapport "*Reception of female refugees and asylum seekers in the EU, Case study Germany*" van februari 2016, gepubliceerd op de website www.europarl.europa.eu, waarin onder meer de overbevolking in de Duitse opvangcentra wordt aangekaart alsook de gevolgen van deze overbevolking voor de opvang van alleenstaande vrouwen en minderjarige kinderen. De gemachtigde verwijst in de bestreden akte naar het rapport van Michael

Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16 november 2015 (het zogenaamde AIDA-rapport), waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad stelt evenwel vast dat de verwijzing naar dit rapport beperkt is tot de enkele vermelding dat Dublinterugkeerders in Duitsland geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport, p. 27, §5). Deze paragraaf handelt dan ook enkel over de toegang tot de asielprocedure, doch uit de verwijzing naar het AIDA-rapport in de bestreden akte blijkt niet dat de gemachtigde tevens de opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders, en in het bijzonder voor de verzoekster als alleenstaande moeder met vijf minderjarige kinderen, heeft onderzocht.

De Raad wijst er tevens op dat hetzelfde AIDA-rapport waarnaar de gemachtigde verwijst en *dat hij in extenso* heeft toegevoegd aan het administratief dossier, duidelijk melding maakt van een aantal tekortkomingen op het vlak van de opvangvoorzieningen en –capaciteit voor asielzoekers in Duitsland. Zo stelt het AIDA-rapport dat ondanks de inspanningen, de capaciteit van de opvangstructuren veelal onvoldoende bleek in 2014 en 2015, zodat vele asielzoekers enkel konden worden gehuisvest in noodopvangvoorzieningen zoals sportzalen, kantoren, containers of tenten. De meeste initiële opvangcentra hebben een beleid dat alleenstaande vrouwen en families afzonderlijk worden gehuisvest, doch wegens de overbevolking kon dit beleid in de meeste centra niet in de praktijk worden omgezet in de afgelopen jaren (AIDA-rapport, p. 55, tweede en derde alinea). Ook in de zogenaamde collectieve opvangstructuren, waarbij eveneens in vele gevallen de toevlucht diende te worden genomen tot containers en appartementen, wordt een algemeen probleem van overbevolking waargenomen zodat in 2014 en 2015 duizenden asielzoekers dienden te verblijven in de noodopvangvoorzieningen. Tevens worden grote verschillen waargenomen in het opvangbeleid op het lokale en regionale niveau (AIDA-rapport, p. 55-56). Van belang is tevens dat in het algemeen wordt aangegeven dat er asielzoekers zijn die geen toegang hebben tot opvangaccommodatie omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport, p. 54) en dat tevens wordt vermeld dat er in de praktijk niet wordt onderzocht of kwetsbare personen specifieke opvangbehoeften hebben (AIDA-rapport, p. 58). De Raad benadrukt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van deze tekortkomingen, voornamelijk te wijten aan het recente sterk verhoogde instroom van asielzoekers in Duitsland, nu hij zelf naar het rapport verwijst waarin deze worden aangekaart. De gemachtigde diende aldus op de hoogte te zijn van de algemene problematiek van opvangcapaciteit voor asielzoekers in Duitsland, en meer in het bijzonder van de aan de overbevolking gerelateerde tekortkomingen inzake aangepaste accommodatie voor gezinnen en andere kwetsbare personen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de gemachtigde tevens op de hoogte was van het specifieke profiel van de verzoekster als alleenstaande weduwe met vijf minderjarige kinderen.

Hoewel in de bestreden akte wordt gesteld dat de verzoekster in Duitsland de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen en dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster en haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen kunnen verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat dit standpunt niet concreet wordt onderbouwd aan de hand van enige onafhankelijke bron van informatie noch aan de hand van concrete garanties die in verzoeksters geval werden geboden door de Duitse autoriteiten. De vaststellingen in de bestreden akte zijn zeer algemeen van aard en uit de motieven van de bestreden akte kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat aan de boven vermelde redengeving enig daadwerkelijk onderzoek ten grondslag ligt naar de opvangomstandigheden voor asielzoekers bij een overdracht aan Duitsland. Nog minder geven de motieven van de bestreden akte er blijk van dat concreet werd onderzocht of de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen zulke specifieke noden hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekster zal worden opgevangen in Duitsland zoals omschreven in het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

2.3.8. In de bestreden akte alsook in de nota met opmerkingen beklemt toont de verweerder dat het aan de verzoekster zelf toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM en dat hij er de nadruk op legt dat de verzoekster tijdens het verhoor verklaarde dat de behandeling normaal was en geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die een op een reëel risico op een schending van

artikel 3 van het EVRM zouden wijzen. De vaststelling dat de verzoekster tijdens haar Dublinverhoor, dat plaatsvond in de bestuurlijke fase die aan het treffen van het thans bestreden overdrachtsbesluit voorafging, geen elementen naar voor brengt die wijzen op een reëel risico dat zij en haar minderjarige kinderen in Duitsland niet op een adequate en aan de leeftijd van haar kinderen aangepaste wijze zouden worden opgevangen in Duitsland, doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat de verweerder reeds bij het treffen van de bestreden akte op de hoogte was van het specifieke profiel van de verzoekster als weduwe met vijf minderjarige kinderen. Bijgevolg stond het conform de rechtspraak van het EHRM in het arrest Tarakhel, aan de gemachtigde om zich ervan te vergewissen dat de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen in Duitsland op een aangepaste wijze kunnen worden opgevangen. In de bestreden akte erkent de gemachtigde overigens dat *“elke lidstaat (...) dan ook gehouden (is) te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. De Raad kan in dit opzicht enkel beamen dat de gemachtigde er toe gehouden is een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

De vraag of de verzoekster voorafgaand aan het thans bestreden overdrachtsbesluit zelf melding maakte van enige bezorgdheid omtrent aangepaste opvangomstandigheden in Duitsland, is in voorliggend geval dan ook ondergeschikt aan het gegeven dat onder artikel 3 van het EVRM de bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn, zelfs al worden ze begeleid door een ouder of hun ouders. De gemachtigde diende dan ook de extreme kwetsbaarheid en de specifieke noden van de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen als een essentiële en concrete overweging in de besluitvorming omtrent de toepassing van de Dublin III-verordening mee nemen. De Raad benadrukt in deze ook de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bij de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening.

2.3.9. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden akte niet blijkt dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van de vijf minderjarige kinderen van de verzoekster. De dubbele kwetsbaarheid van deze kinderen, als asielzoekers en als kind, en hun specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming. Zodoende is niet concreet nagegaan of de verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen zullen worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van deze kinderen.

De Raad besluit derhalve dat niet blijkt dat de gemachtigde zich rekenschap heeft gegeven van de garanties die benodigd zijn om de verzoekster tezamen met haar vijf minderjarige kinderen te kunnen overdragen zonder dat zij in Duitsland een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM lopen. Het bestreden overdrachtsbesluit is dan ook, in de aangegeven mate, niet afdoende gemotiveerd. Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, in het licht artikel 3 van het EVRM, is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden akte.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE